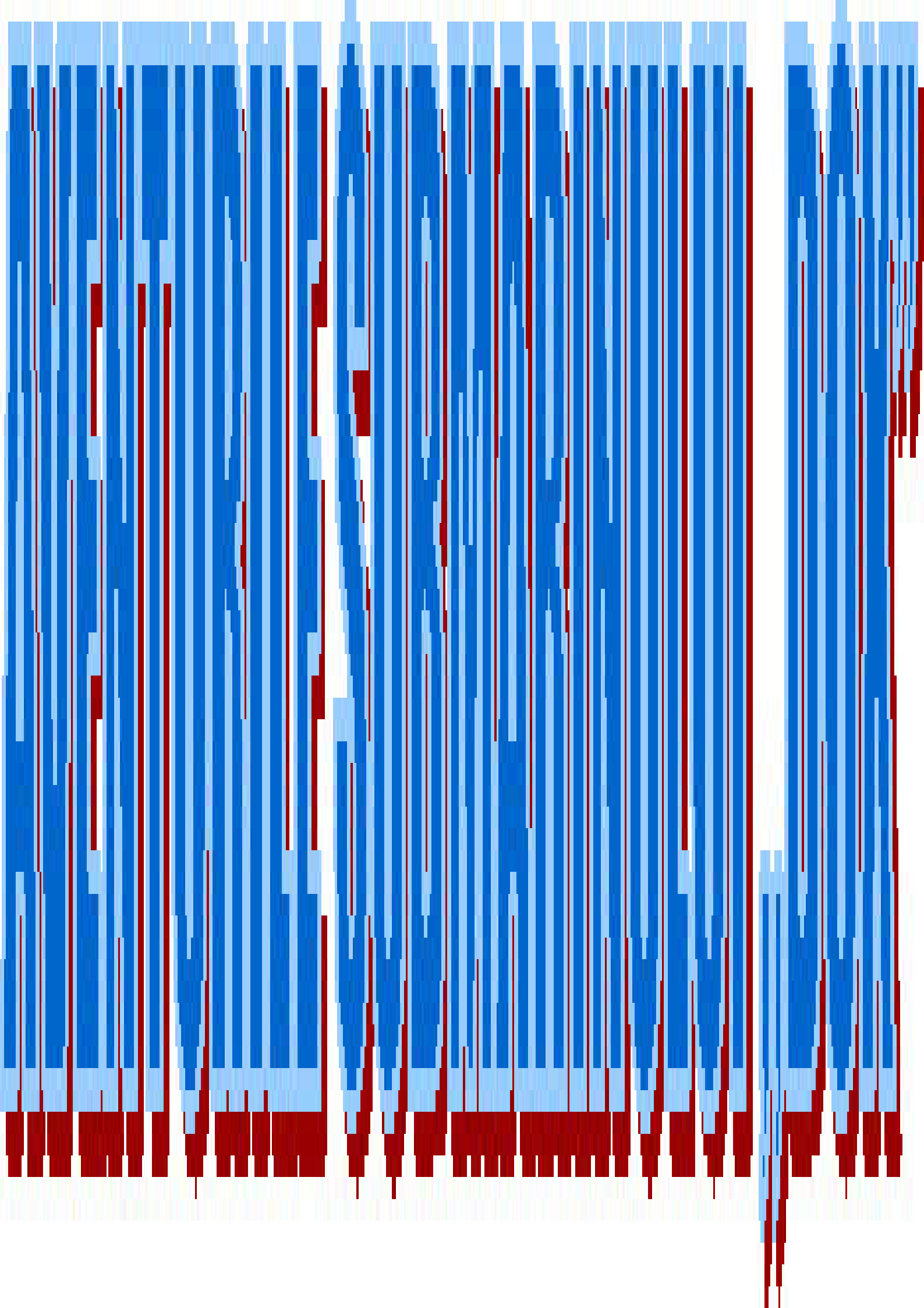

**AVENTURILE SUBMARINULUI
„DOX”**

NR. 23

RECHINUL URIAŞ

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I UN PESCUIT PRIMEJDIOS

CU PRILEJUL ULTIMEI aventuri din Sumatra, motoarele submarinului fuseseră atât de greu încercate, încât căpitanul Farrow își dădu seama că trebuia să ajungă cu orice preț în minunatul refugiu, botezat de camarazii lui ”Insula odihnei”. Această insulă era așezată la răsăritul Australiei, în Oceanul Pacific propriu-zis, cam pe la Tropicul Capricornului.

Din descrierile trecute, cititorii cunosc această limbă de pământ, în mijlocul unui uriaș brâu de corali, care face

imposibilă apropierea oricărui vas. O singură intrare există aici, un tunel care duce pe sub apă, prin zidul de mărgean. Numai prin acest tunel submarinul poate ajunge în largul mării.

Tunelul, singura ieșire spre mare, fusese pus la adăpost de inginerul Hagen de vreo năvală, printr-o poartă zăbreliată, care putea fi ridicată și lăsată după voie, căci se-ntâmplase odată că un rechin nimerise intrarea și-l atacase pe George, care se scălda în apropierea insulei.

Submarinul urma să rămână câteva săptămâni în refugiul său. Hagen trebuia să facă motoarelor un control amănunțit, și voia să creeze o instalație în tancurile de balast, care să îngăduie scafandrilor vasului — adică lui George, Petre și Kard — să poată părăsi Dox-ul și sub apă, nu numai prin turn.

De-abia trecuseră însă câteva zile de când se aflau pe insulă, că marinarii și începură să-i dea ghes inginerului să termine mai repede cu lucrul, căci firea lor neastâmpărată nu-i răbda pe loc.

Cu deosebire George suferea mult de pe urma acestei inactivități silite și chiar din ziua a treia. Firește, era cât se poate de fericit să se poată plimba cu Sanja lui pe minunata insulă, dar... lipsea primejdia, lipsea viața aceea liberă, neatârnată, lupta cu forțele naturii, cu dușmanii de uscat sau de apă.

Câteva zile timpul fu ploios. Turna cu găleata și nu era chip să ieși din casă. În vremea asta, George se ocupa cu cititul. Printre altele, îi căzuse în mână o carte scrisă de un căpitan englez și intitulată: „Lupte cu peștii uriași”. O imagine cu totul nouă i se înfățișă viteazului tânăr. E drept, văzuse el până atunci rechini și narvali de mărimi înfricoșătoare, dar autorul acesta indica dimensiuni și greutate — sprijinindu-și afirmațiile cu fotografii — care întreceau tot ce-și imaginase el până atunci.

Și imediat se trezi în el dorința de a smulge din adâncurile oceanului un astfel de monstru: gândul acesta îi deveni o obsesie. Îl chemă repede pe credinciosul său Petre, îi citi câteva pasaje din carte și adăugă:

— Petre, de îndată ce se va potoli ploaia, trebuie să prindem și noi o astfel de dihanie. Ce mult se va bucura doctorul nostru, când va putea să „ciopârțască”, după toate regulile științei, un asemenea colos.

— E frumos ce zici dumneata — răspunse Petre calm —, dar vezi că n-avem decât bărcile alea ușoare de

aluminii, cu care e cam greu să punem mâna pe un „peștișor” dintre-ăia

— De asta să nu te-ngrijești, o scoatem noi la capăt! zise George cu însuflețire. La urma urmei, nu ne împiedică nimic să pescuim de pe marginea atolului. Dă-mi răgaz până mâine să pun lucrurile la punct

În timpul nopții, George citi din nou cartea, cu deosebire partea care trata despre prinderea rechinilor uriași, ceea ce-i interesa mai mult ca tot. A doua zi, planul său era gata făurit — un plan cam îndrăzneț, ce-i drept, dar care făgăduia să fie încununat de izbândă.

— Petre — i se adresă el Uriașului —, astăzi trebuie să lucrăm cu sânguință, făcând toate pregătirile. Dacă vom lua o barcă de aluminii, tata va prinde de veste și poate că ne va opri. Desigur că a citit și el cartea despre care-ți vorbeam și știe cât de primejdioase pot fi luptele cu acești monștri ai mărilor. Tu trebuie să faci rost de cât mai multe bețe din bambus, din cele mai tari, cu ajutorul cărora vom construi o plută. Ne vom duce pe ea până la zidul de mărgean, o ridicăm deasupra pe mare și aruncăm undița departe, în larg. Capătul funiei îl înțepenim în stâncă. Apucă-te repede de lucru, Petre: în vremea asta, eu voi face în atelier cârligele trebuincioase.

Uriașul, care se plictisea și el stând pe loc, era bucuros de propunerea tânărului său stăpân. De ce n-ar prinde și George un rechin, dacă-i făcea plăcere? Să fi citit însă Petre cartea căpitanului englez, ar fi stat să chibzuiască mai bine lucrurile. Cu toată marea lui experiență, tot nu știa încă ce grozăvii ascund adâncurile mărilor.

Se duse deci în desișul care acoperea partea de nord a insulei și începu să reteze bețe de bambus, pe care le aduse într-un loc ascuns. Acolo le legă împreună cu sârmă groasă, încât să formeze un mănunchi aproape triunghiular. Suprafața care trebuia să stea pe apă avea cam șase metri lungime și doi și jumătate lățime. Partea dindărăt, care trebuia să servească de tălpoaie, o îngreunase cu câteva bucăți de fier.

Pluta aceasta ar fi constituit un refugiu sigur pentru oricare naufragiat, atât de bine era construită. Dar Petre nu știa că George plănuia să prindă monștrii, care erau de două ori mai lungi decât pluta lor.

Deoarece fiul căpitanului era foarte iubit de toți, fierarii din atelier îi fabricară în grabă două cârlige de undiță, care erau cât niște ancore mici. Două lanțuri lungi

de câțiva metri fură fixate de aceste cârlige, iar de lanțuri niște frânghii împletite din sfoară de Manila.

George luă cu el două funii dintre acestea, fiecare având o lungime de aproape două sute de metri. În afară de asta, fierarii îi mai făcură două țarușe lungi de oțel, pe care voia să le înfigă în stânca de corali, și de care urma să fixeze funiile.

Ar fi reușit desigur în întreprinderea lui, dar pregătirile prea fuseseră făcute în pripă și prea fusese entuziasmat de planul său, ca să chibzuiască lucrurile cu sânge rece. Cât despre vreo primejdie, nici că se gândea, și asta avea să fie greșeala cea mai mare a lui.

Problema momelii pentru undiță îi dădu multă bătaie de cap. Trebuia să fixeze de ea o bucată de carne de cel puțin zece kilograme, altminteri tot ce făcea n-avea nici un rost. Dar norocul îi veni în ajutor, căci tocmai când se gândeau să pornească cu Petre în junglă să vâneze vreo sălbăticiune, muri de o boală necunoscută unul din porcii pe jumătate sălbatici, care fuseseră prășiți pe insulă de marinari.

Prefăcându-se că fac totul ca să le treacă timpul, Petre și George își luară sarcina să îngroape animalul pe undeva, dar în realitate duseră hoitul pe pluta lor. Kard, care-i observase, îi urmări plin de curiozitate și-i văzu îndreptându-se spre nord, cu pluta pe care se aflau hoitul porcului, cele două cârlige în formă de ancoră, țarușele de oțel și funiile. Fostul mașinist își spărgea capul tot întrebându-se ce-au de gând tovarășii săi, dar, în cele din urmă, se liniști. Bănuia că se duc la pescuit, iar, după mărimea cârligelor, înțelese că e vorba de pești de dimensiuni neobișnuite. Apoi își spuse că George, ca și doctorul Bertram, era un pasionat naturalist și nu era de mirare că ținea să prindă de data asta ceva deosebit.

Cam pe la amiază, căpitanul băgă de seamă lipsa lui George și a lui Petre. Întrebă pe unul, pe altul, și câțiva marinari îi spuseră că cei doi plecaseră de dimineață spre deșiș, ca să îngroape acolo hoitul porcului.

Farrow intră la bănuială. Știa el bine că Petre și George nu s-ar fi apucat de bună voie de o asemenea treabă, dacă n-ar fi urmărit un scop anumit.

— Ciudat, zise el. Ce gânduri or fi având ei de gând cu porcul ăla?

Kard, care tocmai trecea pe acolo, îl auzi și zise:

— Îi căutați pe domnul George și pe Petre, domnule căpitan?

— Cam așa! De-abia acum mi-am dat seama că de azi dimineată nu s-au mai arătat.

— Eu i-am văzut târând porcul în desiș, zise Kard, și, vrând să le vin în ajutor, m-am luat după ei. Atunci i-am zărit urcând hoitul pe o plută lungă, trainică, și îndreptându-se spre nord. Aveau niște cârlige de undițe cât ancorele și două legături de frânghie. Mă bat cu gândul că vor să prindă vreun pește dintre-ăia mari.

Farrow păli, îl văzuse pe fiul său citind cartea căpitanului englez privitoare la luptele cu peștii uriași. Desigur, tânărul se hotărâse să pună în practică unele lucruri din cele citite. Se mângâia oarecum cu gândul că Petre îl însoțea, dar mai mult ca probabil că Uriașul nu cunoștea primejdia în care se vârau.

Alergă la atelier și-i întrebă pe fierari dacă făcuseră pentru George cele două cârlige mari. Oamenii îi mărturisiră și-i spuseră în același timp și despre țărusele de oțel. Farrow răsuflă oarecum ușurat. Dar își dădu îndată seama de însemnătatea acestor țăruse, spunându-și că vor fi înfipite în stânca de corali, cu scopul de a se fixa funiile de ele.

Totuși, neliniștea începu să-i stăpânească din ce în ce mai mult. Îi chemă la el pe Rindow, Brun și doctorul Bertram și discută și cu ei. Doctorul îi confirmă primejdia mare pe care o constituia prinderea unor astfel de monștri marini. Farrow nu mai stătu o clipă pe gânduri și, echipând două bărci de aluminiu, plecă însoțit de cei trei tovarăși spre marginea de nord a brâului de mărgean.

Ajunseră curând la locul unde debarcaseră George și Petre. Se vedeau lămurit urmele unde pluta cea grea fusese târâtă peste stâncă și pusă pe apă de partea cealaltă. Găsiră și unul din cele două țăruse, înfipt în stâncă moale și de urechea lui era fixat capătul unei funii noi.

Deodată însă Farrow scoase un țipăt ușor de spaimă. Găsisese locul unde fusese înfipt al doilea țăruse în stâncă. Țărusele însă părea să fi fost smulse de o forță uriașă, după cum se cunoștea lămurit. Dar pluta cu George și Petre dispăruse. Cât se putea zări pe întinsul mării, nu se vedea nici urmă de ea.

— Îmi cam închipui eu ce s-a întâmplat! zise căpitanul cu glas tremurător. George și Petre au fixat aici țărusele,

de care au legat capetele funiilor. Apoi au pornit în larg cu cele două cârlige cu momeală din carnea porcului mort și le-au aruncat în mare de pe plută. Băiatul socotea că monstrul cei lacom se va repezi la carne, și atunci se va prinde de cârlig.

Deodată, funia slăbi. Kard vru să se repeadă s-o tragă, dar un strigăt de avertisment al doctorului îl opri în loc. În clipa următoare, funia se-ntinse din nou, cu o smucitură atât de puternică, încât țărșul de oțel produse un sunet ca de coardă de bas. Și în același timp, țărșul acesta, înfipț cam doi metri în stâncă, fu scos până la jumătate.

Tovarășii se priviră cu groază unul pe altul. Trebuia să fie grozavă dihania care se prinsese în undiță. Deodată, Bertram, care urmărea atent mișcările funiei, strigă iritat:

— Acum va sări afară, băgați de seamă, băieți! Deși erau oțeliți în lupta vieții și trecuseră prin aventuri de necrezut, marinarii scoaseră niște țipete de spaimă și uimire când, la vreo două sute de metri înaintea lor, țărșni ceva din apă zburând prin aer.

Era un corp lucitor, puțin încovoiat, de vreo șase metri lungime. Capul însă, așezat de-a curmezișul trupului, era lat de vreo doi metri.

Rechinul-ciocan! răcni doctorul Bertram. Monstrul grozav se zbatu cu putere. În aer, se răsuci, cârligul de undiță zbură cât colo și rechinul pieri în apă.

Farrow își șterse fruntea de nădușeală.

— Dumnezeu! exclamă el, așa dihanie încă n-am văzut. Și când mă gândesc că George și Petre ar fi putut fi târați cu pluta lor de un astfel de monstru! Ce grozăvie.

— A fost o privese minunată! căută să-i liniștească Bertram, ai cărui ochi străluceau. Domnule căpitan, rechinul acesta a sărit atât de sus pentru că era reținut de funie. Dacă ar trage într-adevăr după sine pluta, nu prea ar putea sări. La momentul potrivit, fii sigur că Petre ar tăia funia. Sunt încredințat că cei doi tovarășii ai noștri se află în siguranță pe vreuna din insulițele de la nord.

În vremea asta, Kard și camarazii săi traseră funia. Carnea de pe undiță dispăruse, dar în oțelul cârligului dinții monstrului lășaseră urme adânci.

— Ia te uită! zise doctorul către căpitan. Ai fi crezut cu puțință ca un rechin să muște în felul acesta?

— Nu — răspunse Farrow —, nu mi-aș fi închipuit niciodată, zău așa! Mă gândesc însă că dihania asta l-ar

putea da gata pe George al meu cu o singură mușcătură.

— Hm! Cam așa e — răspunse doctorul —, dar, crede-mă, domnule căpitan, că George al nostru e destul de chibzuit el ca să-și fi adus pluta în siguranță pe vreo insulă. Gândește-te că și Petre se află cu el și că amândoi au arme.

— Toate bune, dragă doctore, mă mir numai că Uriașul n-a tăiat imediat funia, din moment ce a văzut că rechinul a-nceput să târască pluta lor.

— L-o fi rugat George să n-o facă, gândindu-se, probabil, că monstrul prins în cârlig va obosi încetul cu-ncetul. A citit doar asta în carte. După cum spuneam, dragă căpitane, sunt încredințat că cei doi tovarăși ai noștri se află pe undeva. În siguranță. Firește că vor trebui să rămână acolo atâta timp până va fi submarinul reparat.

Farrow privi îngândurat la cârligul enorm, pe care Kard îl așezase într-una din bărci, apoi spre largul mării, către nord, și zise:

— Da, dragă doctore, să nădăjduim că e așa după cum spui. Haidem îndărăt!

Vestea că George și Petre fuseseră târați de un monstru marin pe o insulă se răspândi ca fulgerul printre marinari, stârnind îngrijorarea tuturor. Inginerul Hagen îi făgădui căpitanului să termine cât mai repede lucrările de reparație ale submarinului, pentru a putea alerge. În ajutorul celor doi camarazi. Marinarii se oferiră cu însuflețire să facă de pază cu schimbul pe marginea de nord a zidului de corali, căci se putea întâmpla ca tovarășii să se-ntoarcă singuri.

II O AVENTURĂ NEOBIȘNUITĂ

GEORGE ȘI PETRE își făcuseră bine pregătirile pentru întreprinderea lor. Ridicaseră pluta deasupra barierei de corali, Petre bătu în stâncă cele două țarușe de oțel, legă de ele capetele funiilor, iar de celelalte capete fixă cârligele.

În vremea asta, George tăiașe carnea porcului în două bucăți de câte zece kilograme, după cum citise în cartea căpitanului englez.

Cele două cârlige cu momeală fură așezate pe plută, apoi Petre începu să vâslească spre larg.

După câteva minute, funiile se desfășuraseră cu totul și atunci Petre aruncă una din undițe în apă la stânga, iar George pe cealaltă la dreapta

— Așa Petre, zise tânărul, acum să pornim repede îndărăt! Sunt grozav de curios să văd dacă am făcut vreo treabă. Sunt aproape convins că prin apele astea se află monștri din ăia despre care scrie în carte.

— Să nădăjduim, zise Uriașul. În tot cazul, trebuie să fie adevărați monștri, dacă sunt în stare să înfulece dintr-odată o halcă de carne de zece kilograme.

— Chiar așa și sunt, răspunse George vesel, la să vezi cum se va mai bucura doctorul, când vom aduce un pește-ferăstrău de nouă metri lungime!

Petre făcu o mutră cam speriată.

— Un pește-ferăstrău de nouă metri lungime? zise el apoi. Prea ar fi de tot! Pe ăsta nu cred să-i putem ține în frâu numai noi doi!

— De ce nu, Petre? Îl lăsăm să se zvârcolească de funie până obosește, apoi îl tragem spre noi și-l ucidem cu câteva gloanțe în cap. De aceea am și ținut să luăm puștile.

— Hm! Treaba asta nu prea îmi place! făcu Uriașul dus pe gânduri. Eu îmi spuneam c-o fi vorba de rechini obișnuiți, de patru până la cinci metri lungime, dar la așa monștri, zău, nu mă gândeam. Și să-ți mai spun una, domnule George: părerea mea e că dacă s-o prinde o dihanie de aia, funia are să se rupă cât ai clipi din ochi. Ai să vezi d-ta!

Petre aduse pluta cam la vreo treizeci de metri de zidul de corali, când îi auzi pe George strigând:

— Petre, Petre, cred că s-a și prins unul de funia asta din stânga la te uită cât e de încordată! O! Trebuie să fie ceva nemaipomenit! Se zvârcolește cu turbare! Petre, fii cu băgare de seamă, pești ca ăștia n-ai văzut tu de când ești!

Uriașul nu răspunse. Era ocupat să îndepărteze pluta de lângă funia care se zbătea înapoi și încolo. Se aflau la numai douăzeci de metri de zidul de corali, când funia slăbi brusc.

— Petre, se pare că s-a rupt, sau te pomenești că rechinul s-a desprins din undiță! zise George cu părere de rău. Și eu, care am aruncat în mare rămășițele porcului! Nu mai avem momeală pentru undița asta

— Ei, poate că e mai bine așa, mormăi Uriașul. Zău că nu m-am așteptat să fie monștri atât de grozavi pe aici, domnule George! Aș fi bucuros să mă văd iar pe uscat. Drept să-ți spun, treaba asta nu-mi prea place!

— Dar bine, Petre, zise George râzând, ce ni se poate întâmpla? Eu mă bucur foarte mult, căci acum ne-am dat seama că trăiesc pe aici monștri de ăștia Altminteri, nu s-ar fi rupt funia sau dihania nu s-ar fi putut desprinde de cârlig. Păcat!

De-abia rostise cuvintele acestea, că funia se întinse din nou, cu o smucitură care o făcu să vibreze ca o coardă de bas.

— Ura încă e prins! strigă tânărul plin de bucurie. Petre, acum...

Dar nu avu răgazul să-și sfârșească vorba Țărușul fu smuls dintr-o dată din pământ, până la jumătate. Cu iuțeala fulgerului urmă a doua smucitură, și țărușul fu scos cu totul.

Ca o săgeată fu zvârlit în aer oțelul atât de greu și Petre urlă de spaimă, bănuind catastrofa Și într-adevăr, în clipa următoare, pluta fu izbită cu o violență fantastică. Țărușul de oțel se înfipse printre bețele de bambus, încă o smucitură, apoi monstrul târî pluta spre larg.

Petre sări îndată în partea dinainte, scoase cuțitul său lung și se aplecă peste margine. George știa că tovarășul său va tăia acum funia, dar îl văzu deodată ridicându-se, se-ntoarse și zise cu glas tulburat:

— Nu pot ajunge funia, țărușul s-a înfipt dedesubt, cam de-a curmezișul, în plută. Domnule George, vom fi târâți acum cine știe unde în largul mării. Să dea Dumnezeu să nu-i vină în gând monstrului să se adâncească mai mult sau să se ridice la suprafață, ca să ne atace! La vreun ajutor nu ne putem aștepta caci submarinul e în reparație și dacă nu va trece vreun vapor, care să ne salveze, zău, nu știu ce o să se aleagă de noi!

— Poate că țărușul va ieși de la sine — zise George —, și atunci vom vâsli îndărăt Dar hai mai bine să legăm vâslele, altminteri te pomenești că ni le aruncă cine știe unde când pluta se va mai smuci o dată. Și armele trebuie să le punem la adăpost!

Petre clătină capul și îndeplini întocmai ordinele tânărului. Dar nu-și făcea prea multe iluzii că ar putea scăpa împreună cu George din situația asta

— Petre — zise deodată tânărul —, eu n-am pierdut nădejdea Ascultă ce-ți spun, monstrul va obosi curând. Când funia va slăbi, adică atunci când dihania se va liniști, cobor repede în apă și o scot afară. Sunt sigur că vom prinde rechinul și-l vom târî la mal.

Uriășul privi înapoi spre brâul de mărgean, care se vedea acum mic de tot, apoi zise:

— Domnule George, am putea fi bucuroși dacă ne-om întoarce singuri. Cine știe cât ne va mai târî dihania asta, până vom scăpa într-un fel sau altui. Pentru fiecare minut cu care ne îndepărtăm spre larg, ne va trebui cel puțin un ceas de vâslit îndărăt.

— Cam ai dreptate— răspunse tânărul îngândurat —, în primul rând nici n-am putea trage după noi rechinul, căci e greu al naibii. Zi ghinion și pace!

— Eu am bănuț îndată că așa se va întâmpla, când te-am auzit vorbind despre pești lungi de nouă metri, zise Petre. Dar acum trebuie să ne împăcăm cu gândul că vom fi târați unde i-o plăcea dumnealui. Numai de nu s-ar stârni vreo furtună, căci atunci ne-am dus pe copcă.

La așa ceva nici nu se gândise George și cuvintele Uriășului îl puseră pe gânduri. Dacă s-ar stârni valuri, i-ar mătura pur și simplu de pe plută, căci n-aveau de ce să se țină.

Neliniștit, își plimbă privirea în jur, dar, spre marea lui mulțumire, nu văzu nici un semn de furtună. Fuseseră târați atât de departe, încât nici nu se mai zărea atolul de corali, în mijlocul căruia se afla „Insula odihnei”. George știa că undeva, în fața lor, erau niște insulițe nelocuite. Rechinul îi trăgea tocmai în direcția aceea, și tânărul i se adresă plin de bucurie tovarășului său:

— Ia să vezi, Petre, că ne duce spre insulele de la nord. Când o trece prin apropiere, poate că izbutim să sărim în apă și să înotăm la mal.

— Mă tem că sunt mulți rechini pe acolo, răspunse Uriășul.

— Ai dreptate, așadar încă o speranță spulberată. Dar, odată și odată, tot va obosi monstrul ăsta, și-atunci vom putea să tăiem funia.

— Asta e și singura nădejde ce ne-a mai rămas. Deocamdată însă, nici nu ne putem gândi la așa ceva Numai de nu ne-ar duce pe Insulele Solomon, căci acolo vom întâlni vechile noastre cunoștințe, vânătorii de capete.

George își făcu repede socoteala de cât timp aveau nevoie ca să ajungă pe Malaita și zise:

— Petre, dacă mergem tot așa apoi în două zile suntem acolo. Asta înseamnă că stăm prost de tot. Două zile fără apă și fără hrană sub arșița soarelui tropical... Frumoasă perspectivă!

— Ei, în cele din urmă tot se va liniști dihania — zise Petre — și atunci izbutesc eu să tai funia Dar, chiar și așa, e îndoielnic dacă ne vom putea înapoia. Acolo în urma noastră se zăresc insulele despre care vorbeam. Dacă rechinul ar fi atât de îngăduitor să slăbească nițel funia, am fi poate salvați.

Dar rechinul continuă să tragă pluta înainte. Erau la vreo patru sute de metri depărtare de o trecătoare îngustă, dintre două insule, când deodată pluta rămase pe loc.

— Ah, îi e teamă de strâmtoarea asta! exclamă George triumfător. Petre, repede, acum trebuie să tăiem funia.

Urișul tocmai voia să sară în apă de pe marginea plutei când se-ntâmplă ceva cere-i încremeni de spaimă pe amândoi. Din imediata apropiere a plutei, țâșni brusc în aer un corp monstruos, al căni cap cilindric, așezat de-a curmezișul, măsura cel puțin un metru și jumătate lungime.

Petre rămase ținut locului, dar George, care-și dădu seama de primejdie, bănuind că monstrul se va afunda din nou în apă și va târî pluta în direcție contrară, trase repede pumnalul Sanjei de la brâu, alergă spre marginea plutei și se lăsă vertical în apă, cu capul înainte.

Căzu deasupra funiei groase, care atârna moale pentru moment, și o tăie cu pumnalul cel ascuțit, la numai câțiva centimetri de țărșul de oțel. Ieși apoi repede la suprafață și-și făcu vânt pe plută, care se clătina îngrijorător din cauza valurilor stârnite de zvârcolirile rechinului.

Petre se ghemuise și se încleștase din toate puterile de bețele de bambus. Când îl zări pe tânăr cu apa curgând șiroaie de pe el, bâlbâi:

— Domnule George, ce fu asta? Așa ceva n-am văzut încă în viața mea!

— A fost un rechin-ciocan, din cei mai mari, îl lămuri George râzând, dar în același timp cu părere de rău în glas. Zău, e păcat că nu l-am putut prinde! Ce bucurie i-am fi făcut doctorului nostru! Ce-ai văzut tu acum, n-ai să mai vezi atât de curând!

— Foarte mulțumesc, nici nu mă trage inima! făcu Uriașul cutremurându-se de groază. Să nădăjduim că s-o duce dracului încolo sau poate crezi, domnule George, că ne va ataca pluta?

— Asta în nici un caz — răspunse tânărul —, va fi bucuros să-și vadă de drum. De cârlig, va izbuti el să scape. Păcat, zău așa, că țărușul de oțel n-a ținut. Când ne-om întoarce, Petre, vom încerca altceva, mai trainic. Poate că tot izbutim să prindem o dihanie dintr-astea.

— Hm! Să ne vedem deocamdată îndărăt pe urmă om vedea noi ce-om face! Și-acum, ce-ai de gând? Rechinul ne-a târât vreo sută de kilometri. Ca să vâslim înapoi, avem nevoie de cel puțin cincisprezece ceasuri, dacă nu și mai mult. Cam greu însă să răbdăm atâta timp de foame și de sete.

— Atunci sunt de părere să ne abatem mai întâi pe una din insulele alea. zise George. Acolo vom găsi apă sau cel puțin fructe zemoase, cu care să ne aprovizionăm. Nu te prăpădi cu firea, Petre, o scoatem noi la capăt, n-avea grijă. A fost într-adevăr o excursie, cu care nu s-ar putea lăuda mulți oameni. Nu ești și tu de aceeași părere?

— Ai dreptate, domnule George, nici eu nu prea cred că vreun om să fi călătorit pe o plută la care era înhămat un rechin. Dar, mărturisesc sincer că n-aș avea chef să mai trec prin ce-am trecut. Ptiu, drace! Scârboasă dihanie a mai fost și aia!

— Din punctul tău de vedere o fi fost scârboasă, râse George, dar ce n-ar fi dat doctorul Bertram să fi putut fi și el de față!

Petre mormăi ceva în barbă, apoi se puse pe vâslit și îndreptă pluta spre cea mai apropiată insulă, acoperită de o bogată vegetație tropicală.

George li dădu o mână de ajutor și, după câțva timp, pluta atinse țărmul neted. O traseră pe jumătate pe uscat, apoi tânărul își încordă puterile și scoase țărușul de oțel dintre trunchiurile de bambus.

— Așa! zise Uriașul răsuflând ușurat, o făcurăm și pe asta. Acum să căutăm fructe și apoi să pornim îndărăt la drum...

Se îndreptară spre desigurul care era la numai șase metri depărtare. Se opriră însă în loc deodată, căci dintre tufe se iviră doi bărbați cu mișcări de felină, care îndreptară asupra lor două pistoale automate de o mărime neobișnuită.

— Sus mâinile!

Prea era lămurită porunca asta, ca să nu asculte de ea. Unul din cei doi bărbați făcu un ocol în jurul lor, venindu-le în spate, și le scoase repede revolverele și pumnalele de la brâu. Cele două puști le aveau legate de plută, căci nici George, nici Petre nu se gândiseră că ar putea exista vânat pe insulița aceasta. Cu atât mai puțin se așteptau să dea de oameni.

— Drept să spun, strașnic voiaj ați făcuți zise omul care se opri în fața lor și continua să-i amenințe cu pistolul. Ne-am mirat grozav văzând cu câtă iuțeală se apropie pluta voastră, fără ca să vâsliți. Ne gândeam că ați instalat vreun motor pe dânsa. De unde era să bănuim că vă trage un „peștișor” dintre-ăia! Trebuie să fiți dați dracului, de vreme ce v-ați pus în gând să pescuiți un rechin-ciocan. Mă bate gândul că ne-ați putea fi de folos. Tocmai am nevoie de vreo doi băieți vrednici, căci de curând ni s-au prăpădit câțiva. Dar faceți-vă încoace, să stăm nițel de vorbă. Țin să vă atrag atenția că, la cea mai mică mișcare suspectă, veți avea de suferit neplăceri. Așa, acum puteți lăsa brațele în jos. Luați-o înainte prin tufiș! Țineți seama însă că două pistoale sunt îndreptate asupra voastră!

— N-avem încotro, Petre, trebuie să ne supunem, zise George râzând. Rechinul-ciocan ne-a vârat în bucluc.

— Bănuiam eu că așa se va întâmpla, de cum te-am auzit vorbind de pești uriași, mormăi Petre morocănos. Dar, așa e, trebuie să ne supunem!

George o luase spre desiş. O potecă îngustă și dreaptă se ivi înaintea lui. Tânărul își dădu îndată seama că era făcută de mâna omenească.

După zece minute de mers, se ivi un luminiș întins. Aici se aflau patru colibe mari, construite din trunchiuri de copaci. Omul care mergea în spatele celor doi prizonieri fluieră tare, o dată.

În aceeași clipă, din colibe își făcură apariția șase bărbați, care nu părură deloc surprinși zărindu-i pe străini.

— Luați-o înainte porunci omul dindărătul lor, și cei doi tovarăși mai merseră o bucată, până ajunseră în fața uneia din colibe.

— I-ascultați, măi, făcu omul care continua să-i amenințe cu arma, v-am adus doi indivizi, unui și unul!

Povesti celor ce ascultau cu atenție în ce chip ciudat ajunseseră pe țărm George și Petre, și, când sfârși, luă cuvântul un individ înalt, cu înfățișarea cam întunecată:

— Cu alte cuvinte, șefule, ăștia ar fi doi camarazi noi? Ala mare pare să fie puternic de tot, și tânărul cred că e foarte îndrăzneț, asta i se citește pe față.

— Tot așa m-am spus și eu, altminteri nici nu-i aduceam. Blestematul ăla de distrugător australian a făcut curățenie în rândurile noastre, așa că avem nevoie să ne îmborsăvim forțele.

— Așadar, ascultați! — li se adresă el lui George și Petre. Vreți să rămâneți la noi? Păreți să fiți oameni dintre-ăia de care avem nevoie. Nu stați prea mult pe gânduri, ci spuneți „da”, altminteri s-ar putea să vă căiți!

— În primul rând. s-ar cuveni să știm ce avem de făcut aici, zise George calm. Apoi, ca să fiu sincer, nu prea am poftă să rămân pe insula asta Sunt obișnuit cu largul mării.

— Ha, ha, tinere, de asta nu vei avea să te plângi ia noi, răspunse „șeful”. Ce veți avea de făcut aici? Ei, gândește-te nițeluș cu ce s-ar putea îndeletnici prin locurile astea niște oameni puternici și fără frică, după cum ne vezi, care vor să se îmbogățească repede! Mai ales când sunt stăpâni pe o corabie rapidă și au arme bune.

— Ah! probabil piraterie? zise George.

— Ei, vezi c-ai ghicit! Nu degeaba am văzut eu îndată că ești băiat deștept Firește că asta facem, dar țin să știu un lucru: n-am omorât încă niciodată un om! E drept, s-a întâmplat să cadă câte unul, când trebuia să ne apărăm, dar fără asta nu se poate. Dar întotdeauna vina a fost a celorlalți: au sărit asupra noastră, atunci când le-am cerut politicoasă să ne facă parte din mărfurile lor. Niciodată n-am jefuit în întregime o corabie, am luat cel mult jumătate din încărcătură, în afară de banii care se găseau pe bord.

— Asta-i cât se poate de frumos din partea voastră! răspunse George cu ironie.

— Tocmai ce cred și eu, făcu celălalt. După cât am auzit, te numești George. Dar, ia spune, de ce-i zici tovarășului tău „tu”. În vreme ce dânsul te numește „domnule” și „dumneata”?

— Pentru că eu sunt fiul căpitanului! răspunse George.

— Asta ai fost odată, tinere, rânji „șeful”, aici eu sunt căpitan, așa să știi! Și noi între noi ne spunem Jaf, ai înțeles? Eu sunt numit „șefule”, ceilalți vă vor spune ei singuri numele lor. Ei. dar, ia spuneți, nu vă e foame? Intrați în coliba aia a doua Jack, da-le ceva de mâncare!

— Firește că le voi da. Haideți, Petre și tu, George! zise Jack, care făcea o impresie destul de bună.

George îl privise oarecum mirat la început, căci n-avea deloc înfățișare de pirat. Forma un contrast izbitor față de ceilalți.

Deși Jack făcuse un semn din cap lui George, acesta rămase locului și zise:

— Cred c-ai face mai bine, șefule, dacă ne-ai aduce îndărăt cu corabia d-tale. Tatăl meu vă va da mai mulți bani decât ți-am putea aduce noi în luni de zile.

„Șeful” chibzui câteva clipe, apoi zâmbi cu viclenie.

— Care va să zică, tatăl tău e bogat? Întrebă el, prefăcându-se nepăsător. Dar unde se află corabia lui? De altfel — schimbă el deodată vorba, devenind bănuitor — de ce-ați venit pe o plută? De ce n-ați căutat să pescuiți rechini de pe corabia voastră?

— Tatăl meu n-are nici un fel de corabie! răspunse George. Am pescuit de pe țărm. Pluta am construit-o numai ca să putem lăsa undița în largul mării. Rechinul-ciocan a mușcat însă prea repede din momeală, a smuls țărșul din stâncă și acesta s-a înfipt apoi în pluta noastră. În felul acesta, am făcut fără voie o călătorie până aici.

— Drace! Dar mult trebuia să vă fi târât! zise „șeful” mirat. Cea mai apropiată insulă se află la trei sute de kilometri de aici!

George rămase o clipă în încurcătură. Nu-i convenea defel ca pirații să-i ducă la brâul de corali, căci atunci ar intra imediat la bănuială. Și cum să ajungă fără plută sau barcă la „Insula odihnei”? Dacă ar cere să se lase o barcă de partea cealaltă a zidului de corali, „șeful” ar ști îndată că în interiorul atolului se află o insulă.

— Ei, vorbește tinere! zise „șeful” bănuitor. Dincotro ați venit? Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei dihania care vă târa aș fi crezut acum că sunteți niște afurisiți de spioni. Haide, da-i drumul repede!

George nu știa ce să facă. Se hotărî atunci să le vâre puțin spaima în oase piraților. Numele tatălui său era. desigur, cunoscut și acestor indivizi. Era gata să mărturisească, dar în ultima clipă își zise că pirații s-ar

mira mult de ce nu venise Farrow singur cu submarinul în urma lor.

Dar în cele din urmă, zise cu hotărâre:

— Tocmai fac și eu socoteala cât de departe să ne fi târât rechinul-ciocan. Da, cred că trebuie să fie aproape trei sute de kilometri. Am debarcat pe o insulă la sud-est de aici, unde a ancorat barca noastră cu motor. Pluta am construit-o ca să prindem pești uriași. Da, Petre, de ieri dimineață suntem pe drum și dihania ne-a târât la început cu viteză și mai mare. Cum spuneam însă dacă ne veți duce îndărăt n-o să vă pară rău.

— De ce nu te-a urmat tatăl tău cu barca cu motor? întrebă piratul batjocoritor.

— Pentru că am plecat fără știrea lui. Locuim pe insula Nuumea, în Noua Caledonie. Acolo te-aș ruga să ne duci.

— Ah! La francezi locuiți! făcu piratul, care începea să dea crezare celor spuse de George. Nu, tinere, acolo nu vă putem duce în nici un caz. Prea ne avem rău cu francezii, căci le-am dat peste cap multe corăbii care veneau din Noua Caledonie. Rămâneți frumușel la noi, unde o veți duce bine. Multă vreme nu ne vom mai ocupa cu afaceri dintr-astea. În curând vom fi pus deoparte cât ne trebuie ca să putem trăi fără griji până la sfârșitul vieții. Rămâneți un an sau doi la mine, apoi nu veți mai avea nevoie nici voi să munciți.

— Hm! Dar tot mai bine am vrea să ne întoarcem acasă, zise George. Tatăl meu vă va da atâția bani cât să vă ajungă la toți până la adânci bătrâneți.

— Nu, nu, nici nu vreau s-aud de așa ceva! zise piratul cu hotărâre. Rămâneți la noi, am zis! Așa, acum duceți-vă de mâncăți ceva, căci la noapte plănuim o „excursie”.

Văzând că n-au încotro, cei doi tovarăși îl urmară pe Jack în colibă.

III

PIRAȚI DE OCAZIE

INTERIORUL COLIBEI era format dintr-o singură încăpere mare, în mijlocul căreia se afla o masă și în jurul ei erau așezate scăunele. Aici era sufrageria piraților. Bucătăria se afla într-un mic pavilion. Jack se făcu nevăzut, întorcându-se peste un sfert de ceas cu o farfurie plină cu pește prăjit și o cană cu vin.

Se așeză în fața celor doi tovarăși și părea mulțumit văzându-i cu câtă poftă mănâncă. Când terminară, II întreabă încetișor:

— Gupă cât văd, nu prea vă face plăcere să deveniți pirați?

George îl privi bănuitor, își dădu însă repede seama că omul acesta era sincer. Și atunci răspunse:

— E exclus să mă hotărâsc la așa ceva. Mă voi folosi de cel dintâi prilej ca să fug.

— Am încercat și eu, dar nu prea merge, zise Jack. De bună voie n-am intrat în rândurile lor, m-au răpit de pe o corabie. Eram bucătar și șeful acesta de pirați tocmai avea nevoie de un bucătar nou, căci al lui fusese ucis în luptă. „Șeful” nu admite împotrivire, nu prea are înfățișare de om puternic, dar cu toate acestea nici nu știi ce zace într-unsul. Când se înfurie, e mai rău ca o fiară. E totuși adevărat ce spunea: nu ucide și nici nu jefuiește corăbiile în întregime. Trebuie să fi fost un om foarte cult, căci se pricepe la toate. De pildă, a instalat pe corabia noastră un post de recepție, cu ajutorul căruia putem prinde toate radiogramele lansate de pe vapoare, în felul acesta, a putut pune mâna pe câte o corabie cu încărcătură de preț și s-a putut sustrage urmărilor distrugătoarelor australiene.

— E interesant ce spui d-ta — zise George —, dar asta nu-i un motiv să rămânem la el. Dacă vrei să vii cu noi, domnule...?

— Jack Breton, e numele meu.

— Eu mă numesc George Rastow și tovarășul meu Petre Uriașul, zise George, gândindu-se că omul acesta nu trebuia să-i cunoască numele adevărat, căci se putea să-i ia gura pe dinainte și să-l trădeze fără să vrea. Așadar, dacă vrei să vii cu noi, vei fi bine venit.

— Domnule Rastow, asta n-are să meargă, ascultă ce-ți spun eu. „Șeful” e dat dracului și vede totul. Cele două bărci de salvare ale corăbiei sunt încuiate și cheile le ține la el. Pe uscat nu mergem niciodată, găsim tot ce ne trebuie pe corăbiile străine. Iar de aici nu poate fugi nimeni. Sunt sigur că a distrus și pluta voastră, ca să n-aveți nici o putință s-o ștergeți.

— În cazul acesta, va trebui să ne construim una nouă — zise George calm. Cred însă că există și alte posibilități de scăpare. Îi voi spune pe față „șefului”

lucrul acesta, apoi facă ce-o vrea! Pirat însă nu va putea face din mine, în nici un caz.

— Domnule Rastow, părerea mea e că nu încape să te împotrivești, zise bucătarul. Trebuie să te supui, altminteri te va împușca. Crede ce-ți spun eu!

În clipa aceea, ușa fu deschisă și șeful piraților se ivi în prag. Ii zâmbi lui George, apoi zise:

— Am pus să se distrugă pluta voastră, așa că nu mai aveți putința să fugiți. Ei, cum te-ai hotărât, rămâi la noi?

George dădu din cap cu hotărâre și răspunse:

— Nu, șefule, nu rămân. Îți mărturisesc deschis că niciodată nu voi lua parte la jefuirea unui vas. Pe de altă parte, declar fără înconjur că mă voi folosi de primul prilej ca să șterg putina Așa, și acum poți face cu mine ce vrei!

— Hm! Am bănuț eu așa ceva, zise șeful cu seriozitate. De aceea, îți voi da o slujbă inferioară și vei fi pus sub supravegherea altora. Același lucru și cu însoțitorul d-tale, Petre. Veți purta de grijă de motorul corăbiei, iar ca plată veți primi numai o parte mică din pradă. De altfel, nici n-ai nevoie de mai mult, căci ai un tată bogat. Dacă refuzi să faci și asta, atunci ia aminte că eu nu-s ce mă arată fața, adică un om calm și blând. Când mă întărită ceva, devin un tigru setos de sânge. Te voi lega cu funii și te voi bate cu biciul până te voi lăsa mort.

— În cazul acesta, firește că primesc să îngrijesc de mașină, zise George fără să-și piardă cumpătul, dar nu primesc nici un gologan de la d-ta. De bani furați, nu m-ating, așa să știi! Pe de altă parte, țin să repet că mă voi folosi de primul prilej ce mi se va ivi ca să fug.

— Rămâne la buna d-tale plăcere, răspunse piratul cu un zâmbet ironic. Nici nu te voi pedepsi, dacă vei încerca. Numai că va fi imposibil să faci ce vrei. Așa Jack, le vei arăta celor doi mașiniști culcușurile lor. Culcați-vă, domnilor, căci la noapte veți avea de lucru. Și apoi, veți fi fiind obosiți după o călătorie de treizeci de ceasuri pe plută. De fapt, nu prea cred lucrul acesta și la prima ocazie voi cerceta mai amănunțit ținutul dinspre sud. Te pomenești că dau de vreo taină interesantă! Așadar, astă-seară veți face prima călătorie pe corabia de pirați.

Se înclină ușor și părăsi încăperea

— V-am spus eu că va distruge pluta, șopti Jack Breton când îl văzu plecat. Și ați văzut cât e de sigur că nu veți izbuti să fugiți. E un om extraordinar. Și își va ține

cuvântul, biciuindu-vă până la sânge, dacă îl veți întărâta într-un fel sau altul.

— În sfârșit, eu știu numai că nu vom prinde cheag la el, zise George râzând. Am fost noi și în alte dăți în puterea unor oameni de zece ori mai primejdioși și mai setoși de sânge ca dumnealui și nu ne-am prăpădit cu firea

— Asta nu-i cu putință! zise Breton neîncrezător.

— Măsoară-ți cuvintele, omule! îl amenință Petre. Ceea ce spune domnul George e adevărat Sau poate nu-i crezi destul de primejdioși pe vânătorii de capete din Malaita? Am fost prizonierii lor și tot am scăpat cu fața curată! Nu care cumva să îndrăznești să mai pui la îndoială vreo vorbă de-a domnului George.

Jack făcu o mutră înspăimântată. Se uită când la unul, când la altul, apoi șopti cu teamă:

— Aha! Acuma știu, trebuie să fii domnul George Farrow, fiul căpitanului submarinului „Dox”. Firește, și Petre Uriașul e cunoscut...

N-are importanță ce și cine suntem, zise George aspru. Mă numesc George Rastow. după cum ți-am mai spus! Te-aș ruga să nu sufli nimic despre bănuiala d-tale. Prin mine ți se oferă posibilitatea să te întorci la o viață cinstită. Dar, ca să se întâmple asta trebuie să știi să-ți pui lacăt la gură.

— Așa voi face, domnule Rastow! făgădui bucătarul, privindu-l pe tânăr cu un respect deosebit

— Șeful avea dreptate — zise George acum —, avem nevoie de odihnă. Sunt curios să văd că o să se petreacă la noapte. Ce zici, tu, Petre, ar avea haz să fim luați pe bordul unui distrugător australian?

— În cazul acesta voi depune mărturie pentru dv., zise bucătarul cu însuflețire. Ba cred că șeful însuși o va face, căci e om drept. Acum veniți, vă rog, să vă arăt culcușurile.

Îi conduse pe George și Petre în ultima colibă, care era împărțită în patru încăperi. În fiecare din ele se afla o masă mică și trei paturi primitive, dar cu multe pături. Nu trecu mult și cei doi tovarăși adormiră tun.

Spre seară, bucătarul îi trezi, le aduse cina apoi îi conduse în prima colibă, care era construită ceva mai solid decât celelalte. Intr-o încăpere aranjată cu gust, cu mobile luate de pe corăbiile prădate, îi găsiră pe șef și pe cei cinci pirați.

— Camarazi, aceștia sunt cei doi domni care se vor îngriji de mașini, zise el ironic, când George și Petre intrară. Mi-au declarat că se vor folosi de primul prilej ca să-ncerce să fugă. Așadar, trebuie să veghem puținel asupra lor. Acum însă să pornim, am presimțirea că în noaptea asta vom pune mâna pe o pradă bogată.

Ieșiră cu toții din colibă. George și Petre trebuiră să meargă în spatele șefului, care îi conduse pe o potecă îngustă și bine întreținută ce ducea prin desiș spre nord. Insula nu era prea mare, după un sfert de ceas ajunseră la un golf adânc și atât de întortocheat, încât nu se putea zări marea, deoarece desișul împiedica vederea.

La țărm se afla o corabie mică, la a cărei pupă și proră era câte un tun cu tragere rapid. Pirații își cunoșteau meseria, cu aceste tunuri puteau opri în loc chiar vase mari de comerț.

Piratul îi conduse în sala mașinilor. Nu exagerase deloc spunând că vasul lui e cel mai rapid din Oceanul Pacific, căci, pentru tonajul redus, mașina gigantică era de două ori mai puternică decât ar fi fost necesar. George privi cu admirație uriașul motor Diesel, apoi zise:

— Da, acum cred, șefule, că vasul d-tale e foarte rapid. E o adevărată plăcere să conduci o astfel de mașină, zău așa!

Măgulit, piratul le mai dădu unele lămuriri, întrebă pe urmă prin portavoce sus pe punte dacă totul e în ordine, apoi îi cern lui George să pună motorul în funcțiune.

Tânărul îndeplini totul cum trebuie și șeful se arătă foarte mulțumit. De sus veni comanda ca elicea să fie pusă în funcțiune în sens invers: George îndeplini manevra cât se poate de bine și, când își dădu seama că vasul trebuie să fi ieșit din golf, făcu un viraj spre est, iar șeful zise:

— Văd eu că vă pot lăsa singuri. Acu' mă bucur că ați refuzat să luați parte la jafuri. Un mașinist bun e mai de folos decât orice.

Zicând acestea, părăsi sala mașinilor. George continuă să se ocupe de mașină, în vreme ce Petre începu să percheziționeze încăperea. Într-un dulăpior găsi tot felul de unelte trebuincioase pe o corabie; luă două pile ascuțite, triumphiulare — din care îi dădu una lui George —, apoi fabrică cu îndemânare dintr-o sârmă de oțel câteva chei false. I le arătă lui George și, când văzu mutra mirată a acestuia, zise:

— Doar n-om părăsi insula fără să ne luăm înapoi armele! Am văzut că ele se află într-un ungher al încăperii care servește probabil de cameră de lucru șefului acestor pirați. M-am uitat și la broasca ușii, care e simplă de tot. Cu cheile astea false o deschid eu. Și în caz de nevoie, pilele ne pot servi de arme, dac-or fi santinele noaptea pe insulă. Voi mai căuta și un ciocan scurt, e mai bun și nu face zgomot

George zâmbi mulțumit și răspunse:

— Vrei, așadar, să-ncerci să ne reluăm armele? Bine, sunt de aceeași părere, ba chiar trebuie s-o facem, căci pentru nimic în lume n-aș lăsa pumnalul Sanjei în mâinile acestor pirați. Dar cum vom face ca să fugim apoi de pe insulă?

— Cum altfel decât pe corabia asta! Bucătarul va merge cu noi, căci ne poate fi de folos. Cei o sută cincizeci de kilometri până la „Insula odihnei” îi străbatem lesne. Acolo ne imbarcăm într-o barcă de salvare, întoarcem corabia și-i dăm drumul înapoi cu toată viteza, înțepenind cârma, e aproape sigur că va ajunge unde trebuie.

— Ideea e minunată, Petre! exclamă George cu însuflețire. Mă tem însă că înainte de a pune planul în aplicare să nu fim înhățați de un vas al autorităților.

— Ar fi cam neplăcut, zise Uriașul, dar cred că nu vom avea nenorocul să fim prinși chiar de la prima noastră... piraterie.

De sus venise comanda să se dea viteză maximă motorului. George simți chiar aici, în sala mașinilor, cu câtă iuțeală alerga corabia. Poate că nici submarinul lor n-ar fi fost în stare s-o ajungă fără să pună în funcțiune compresoarele.

Trecură vreo zece minute, apoi dădură comanda de oprire. Probabil că ajunseseră din urmă vasul care trebuia să fie jefuit. După alte câteva minute se auziră împușcături repetate, ceea ce însemna că echipajul celuilalt vas se apăra. În sinea lui, George dorea ca pirații să fie învinși, dar în curând împușcăturile încetară, iar corabia lor rămase liniștită locului. Din agitația care se produse pe bord, din zgomotul și comenzile care se auzeau, deduse că pirații învinseseră și că erau ocupați cu transportarea mărfurilor de pe vasul străin.

Asta ținu ca la vreun ceas, ceea ce însemna că avuseseră o pradă bogată. În cele din urmă, veni comanda

pentru continuarea călătoriei. Corabia făcu un ocol mic, apoi o luă îndărăt spre insulă. Când ajunse la țărmul golfului adânc, șeful veni jos. Chipul îi strălucea de bucurie, zâmbi mulțumit și zise:

— Păcat că n-ați fost cu noi, domnilor, am pus azi mâna pe o pradă neobișnuit de bogată. Numai bani numerar patru mii de lire sterline. Afară de asta, kopra, cafea, tutun, sîdef și бага. Flecăre din noi se alege cu peste două mii de lire sterline. A fost o afacere minunată! Dar și voi ați condus bine mașina Acum vă rog s-o curățați și să vă îngrijiți să aibă combustibil. Corabia trebuie să fie gata de plecare în orice moment. Jack vă va arăta unde se află depozitul de țiței.

Când se îndreptară cu Jack spre coliba ascunsă de pe țărm, unde se aflau butoaiele cu combustibil, George îi zise încetișor bucătarului:

— S-o ștergem chiar în noaptea asta. Bănuiesc că pirații vor sărbători cum se cuvine izbânda, așa că putem încerca ceva .Vom pleca cu corabia.

— Așa domnilor, zise șeful mai târziu, puteți bea un păhărel cu noi dacă vă face plăcere. Sau sunteți încă obosiți de pe urma călătoriei de treizeci de ore cu pluta? Măine voi spiona puținel prin sud, să aflu de unde ați fi putut veni. Dacă tatăl d-tale e într-adevăr atât de bogat, poate că e rost să fac vreo afacere cu el, domnule George. Ce zici, bei?

— O, da un păhărel nu strică! zise George, care nu voia să refuze pentru a nu trezi bănuiala piratului. Trebuie însă să-ți spun de la-nceput că nu prea sunt băutor, sunt prea tânăr pentru asta, și apoi sunt într-adevăr foarte obosit.

— Bine, domnule, atunci bea numai un pahar, zise șeful râzând. Cu cât ne faci mai puțină cheltuială, cu atât e mai bine.

Ceilalți pirați se aflau adunați în jurul mesei și George se bucură în sinea lui văzându-i cum beau în lege. Vorbeau din ce în ce mai tare, vinul curgea în valuri și când tânărul se ridică, el nici nu-și băuse paharul, ci-l vărsase pe jos, în ascuns și le făcu un semn lui Petre și bucătarului, părăsind apoi împreună încăperea nimeni nu-i luă în seamă.

Jack voi s-alerge imediat la corabie. Se-ngrozi de moarte când George îi spuse că voia mai întâi să-și ia armele. Afară de asta, bandiții nu erau încă atât de beți ca

să nu le poată încurca socotelile. Se duseră în coliba lor, se dezbrăcară pe jumătate și se furișară sub pături. Măsura aceasta de prevedere era cât se poate de bună. De-abia trecu un sfert de oră, și o lumină apărură la fereștrua lor. Apoi se auzi glasul vesel al șefului.

— Adevărat, bobocii dorm. Așadar, putem ciocni mai departe, camarazi! Eu cred că indivizii ăia noi se vor răzgândi. De altfel i-am spus tânărului că voi căuta să dau de urma locului de unde au venit. Poate că-l găsim pe taică-șu și, dacă e într-adevăr atât de bogat, apoi... va trebui să ne plătească o răscumpărare, oricât oi cere pentru fiul lui și însoțitorul acestuia.

Râzând și chiuind pirații se îndepărtară. George și tovarășii săi așteptară până când indivizii — care își aveau culcușurile în celelalte încăperi ale colibe — veniră și ei să se culce. După vreo cinci minute se produse un concert de sforăituri de ți-era mai mare dragul.

Tânărul mai așteptă o jumătate de ceas, apoi ieși de sub pături și-i înghionti pe tovarășii săi. Cu multă băgare de seamă ieșiră pe fereastră, îndreptându-se spre coliba șefului.

IV ÎNCOLȚIȚI!

PETRE ASCULTĂ cu încordare la ușă, apoi șopti:

- Jack doarme aici, la stânga?
- Da, are acolo o cămăruță.
- Cu atât mai bine.

Cu multă atenție, apăsa clanța. Ușa era încuiată pe dinăuntru și Petre procedă acum ca un spărgător de meserie. După câteva minute de muncă încordată, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, ușa se deschise. Cei trei ciuliră auzul, apoi Petre se strecură înăuntru. Pipăi de-a lungul peretelui, căutând să ajungă unde văzuse armele, laolaltă cu alte obiecte, printre care și niște lămpi de buzunar.

Spre marea lui bucurie dădu imediat de o astfel de lampă și, la lumina ei, cei doi tovarăși își găsiră armele. Se pregăteau tocmai să părăsească coliba, când se auzi patul scârțâind și o voce aspră, răgușită, întrebă:

- Cine dracu e acolo?

Cei doi tovarăși rămaseră nemișcați, nădăjduind că șeful va adormi din nou. Dar, spre nenorocul lor, bucătarul, pe care-l treceau mii de sudori, șopti cam târișor din ușă, unde stătea la pândă:

— Nu le-ați găsit încă? Veniți odată!

Desigur că piratul auzise vorbele acestea, căci Petre și George auziră la rândul lor că sărise din pat și se apropia de ușa cămăruței. Uriașul păși imediat înainte, în mâna stângă cu lampa de buzunar, în dreapta cu un revolver întors.

Șeful deschise ușa cu putere, ieși afară, dar, în aceeași clipă, lumina lămpii îl orbi și o lovitură puternică în tâmplă, cu patul armei, îl făcu să se prăbușească la pământ.

— Așa, zise George calm către bucătar, care tremura din tot trupul, acum avem armele noastre și dacă se trezesc ceilalți pirați nu ne pasă nouă de ei. Acum la drum, trebuie să ajungem la destinație înainte de a se face ziuă.

Trecură în grabă pe dinaintea colibei ce servea de dormitor și ajunseră la poteca îngustă care ducea spre coastă. Se urcară repede pe corabie, George luă pe seama lui mașina, iar Petre trecu la cârmă. Vasul alunecă încetișor din golf, coti apoi spre vest și cu viteză maximă ocoli insula, îndreptându-se spre brâul de corali, în interiorul căruia se afla „Insula odihnei”.

George veni pe punte, alături de Petre și bucătar. Era o noapte minunată, cu lună, cu adevărat ca-n basme.

— Mergem mai comod și mai repede decât la venirea încoace! glumi George. îmi pare rău totuși că n-am putut aduce cu noi rechinul-ciocan. Va trebui să mai încercăm o dată, dar ceva mai bine pregătiți. Tata trebuie să fie îngrijorat, căci va fi aflat de aventura noastră de la fierarii care ne-au fabricat cârligele. Nu face nimic, cu atât mai mult se va bucura când ne va vedea!

— Așa e, răspunse Petre, dar eu mi-am propus să nu mai pornesc în astfel de expediții secrete. Cu totul altfel ar fi fost dacă am fi discutat mai înainte cu domnul căpitan și cu domnul doctor.

— Bine. a doua oară așa vom face, făgădui George râzând. Dar ce-o fi colo în fața noastră, Petre — schimbă el vorba —, vezi punctul ăla mititel, negru, spre sud-vest?

— Hm! Pare să fie tot o corabie! răspunse Uriașul. Se apropie repede de tot. Ce Dumnezeu! O fi pe aici o linie de navigație? Ei, pentru noi e totuna, ne urmăm drumul nostru și atâta tot! În trei ceasuri suntem la destinație!

— Cu puțin înainte de răsăritul soarelui vom fi deci acasă. Mă bucur de pe acum! zise George.

— Hm! Chestia aia nu-mi place deloc! spuse Uriașul. Vreau să zic corabia sau ce-o mai fi. Prea înaintează repede și după cât se pare se-ndreaptă chiar înapoi, spre noi. Mai că-mi vine să cred că e un distrugător australian!

— Petre, nu mai cobi! zise George înspăimântat. Asta ne-ar mai lipsi, în loc să ajungem acasă, ne pomenim în Australia! Petre, trebuie să încercăm să scăpăm de el, cu orice preț.

— Mai rău e dacă om încerca cu fuga. Da e un distrugător, văd bine! Se-ndreaptă glonț spre noi. O fi cunoscând el corabia piratilor. Peste zece minute suntem față-n față. Atunci vom vedea ce pofteste de la noi. Dar va trebui să ne schimbăm numele, domnule George. Jack, eu mă numesc Fred Light, iar domnul George e Edward Rastow. Ține bine minte! Dumneata ce zici, domnule Rastow?

— Firește, Fred! răspunse George cu seriozitate. Acum văd și eu că pe noi ne caută. Păcat că n-avem compresoare la mașină. M-aș lua atunci la întrecere cu el.

— Da e păcat, dar n-avem încotro, la te uită ce mai gonește! Aș vrea să știu cam în ce fel are de gând să ne oprească.

Distrugătorul făcu brusc un viraj spre sud. Cu viteza-i enormă, tăie astfel drumul corăbiei.

Uriașul izbucni în râs și zise:

— Pun rămașag că tot nu ne va prinde, domnule George. Peste câteva minute, se va lăsa o ceață că nu se va vedea om cu om. Trebuie să te duci în sala mașinilor, domnule George; când vom fi în ceață, vom putea merge cu viteza cea mai mică.

— Cobor imediat, zise tânărul, dar aș vrea să văd mai întâi cum se lasă ceața

— Uite că s-a și lăsat! strigă Petre și arată spre distrugător.

George, văzu cum scheletul vasului urmăritor dispăru subit, apoi coșurile și antenele telegrafiei fără fir.

— Drace! Atât de repede se lasă ceața? exclamă el.

— Da , domnule George, răspunse Petre, de aceea am și spus că suntem salvați. Acu' va trebui să-ncerc dacă nu cumva mă pot face nevăzut în ceață.

Uriășul dădu corăbiei direcția spre apus. Observase înaintea că ceața venea dinspre răsărit. Voia acum să-ncerce să înconjoare zidul de ceață spre apus. Dar numai câteva minute mai putu să vadă ceva, apoi corabia fu parcă înghițită de pâcla aceea groasă. George, care trebuia să coboare în sala mașinilor, cu greu putu găsi scara, atât de deasă era ceața.

Abia ajunse jos că opri motorul aproape complet, apoi comunică prin tubul acustic:

— Petre, cum e pe acolo? Poți vedea distrugătorul?

— Nu, domnule George, e prea departe încă. Dar cred că va veni încoace. Poate că ar fi mai bine să ne-ntoarcem și să pornim spre est. Ceata se-ndreaptă spre apus, așa că, dacă mergem și noi spre apus, rămânem învăluiți într-unsa

— Ai dreptate, Petre — răspunse George — întoarce și ia-o spre răsărit! Viteza e de-ajuns sau să pornesc motoarele mai repede?

— Ceva mai repede n-ar strica

Tânărul accelerează imediat mersul motorului.

Trecură vreo zece minute, când deodată Petre strigă în porta-voce:

— Mai încet, domnule George, aud distrugătorul. De fapt, nu prea știu unde se află, căci ceața împiedică vederea îi aud însă elicea aproape de tot. Ah! A pus în funcțiune reflectorul ei, asta nu-i va folosi la nimic. Acum știu măcar atât, că se află la cel puțin două sute de metri spre sud de noi.

— Poți vedea în ce direcție merge? întrebă George.

— Spre nord, adică direct în drumul nostru, răspunse Uriășul. Va trebui să trec prin fața lui. Stai! O iau acum spre sud, direct spre insula noastră.

Corabia coti brusc și alunecă spre sud, adică unde era „Insula odihnei”. Petre observă cu atenție distrugătorul, apoi zise în tubul acustic;

— Acum s-a liniștit, nu-i mai aud nici mașina. Ei, ce-o mai fi și asta? Cotește, parc-ar vrea s-o ia și el spre sud. Sau te pomenești că ne-a observat! Nu, nu, asta e cu neputință, căci motorul nostru merge mult prea încet. Zău, nu mai pricep nimic. Adevărat e că vine ca o săgeată asupra noastră... Ce ne facem, domnule George?

— Sau îi dăm drumul cu viteza maximă sau ne oprim de tot, răspunse tânărul, după ce chibzui puțin. Distrugătorul o fi având un foarte bun aparat de ascultat sub apă, cu care poate auzi zgomotul elicei noastre, și astfel e în măsură să ne stabilească poziția. Așadar, să-ncercăm deocamdată să vedem dacă ne putem face nevăzuți, și, dacă asta nu ajută, oprim motorul cu totul și facem un viraj larg. Numai așa am putea scăpa de el.

— Da, domnule George, dă-i drumul cu toată viteza!

Câteva minute înaintară cu o iuțeală fantastică spre sud, apoi Petre scoase o înjurătură și strigă în acustic:

— E tot pe urmele noastre, domnule George. Văd din nou reflectorul. Să facem câteva viraje sau să oprim motorul cu totul?

— N-are nici un rost să facem viraje, zise George. Voi opri motorul, apoi vei face un ocol mare, în așa fel încât să luăm din nou direcția spre nord. Fii atent!

George opri motorul, apoi urcă pe punte. Nu-l putea vedea nici pe Petre, nici pe Jack, doar îndărătul corăbiei, care făcea acum un viraj larg, spre răsărit, zări punctul strălucitor al reflectorului, care se afla la cel mult trei sute de metri depărtare. Nu auzea încă un zgomot de pe distrugător, dovadă că australienii își opriseră mașinile, pentru a putea auzi zgomotele care veneau dinspre corabie.

— Sunt curios să vad ce va face acum, zise George

— Suntem aici, domnule George ! strigă Petre îndată. Vrei să vii înapoi?

— Nu, rămân aici, la intrarea spre sala mașinilor, poate că se ivește curând prilejul să ne continuăm drumul. Să sperăm că ceața va ține mult timp, astfel ca ofițerii de pe distrugător își vor pierde răbdarea. Ia te uita, reflectorul s-a stins, oare ce Dumnezeu or avea dă gând?

Ascultară cu încordare, dar nu putură auzi nici un zgomot. Deodată însă răsună uruitul unei elice puternice. Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult. George tocmai voia să coboare din nou la mașini, când...ceața se risipi brusc și, în clipa următoare, apărură numai la cincizeci de metri depărtare cercul luminos al unui reflector puternic și învălui într-o mare de lumina.

— Ne-am dus pe copca, mormăi Uriașul furios. Acu trebuie să vedem cum ieșim din încurcătura.

— Domnitor, eu mă pot legitima, zise Jack Breton. D-voastră păstrați-vă numele pe care vi le-ați luat, de vorbit voi vorbi eu. Sunt sigur că s-a aflat despre răpirea mea de pe corabia pe care am servit ca bucătar.

— Alo ! se auzi atunci un glas tunător deasupra mării, predați-vă sau de nu deschidem focul!

— Ne predăm! strigă Jack Breton. Suntem numai trei oameni, care am scăpat din ghearele piraților folosindu-ne de propria tor corabie. Eu surit bucătarul Jack Breton, care a fost răpit acum șase săptămâni de pe corabia „Mary”.

O clipă domni tăcerea, apoi se auzi din nou glasul tunător

— Bine, venim !

Distrugătorul se apropie încet, opri lângă corabie și, în clipa următoare, câțiva marinari, conduși de un ofițer, săriră pe punte.

— Unde e Jack Breton? întrebă ofițerul.

— Aici, domnule locotenent! răspunse bucătarul, care făcu câțiva pași înainte și întinse ofițerului hârtiile sale. Acesta le examinează cu atenție, i le înapoie și zise prietenos:

— Asta mă bucură, domnule Breton. Ni s-a vestit la timp răpirea d-tale de pe „Mary”. Dar cine sunt ceilalți doi?

— Domnii au fost aruncați ieri întâmplător pe insulă și șeful piraților i-a silit imediat să îndeplinească slujba de mașiniști pe corabie, răspunse Breton . Ei sunt aceia care au pus la cale fuga, în vreme ce pirații dormeau buștean, după ce chefuiseră ca să sărbătorească o lovitură ce le reușise.

Spuse numele false ale lui George și Petre, dar ofițerul era cam bănuitor, așa că întrebă:

— Dar cum de-au ajuns domnii „întâmplător” pe insulă?

George povesti cum se petrecuseră lucrurile, fără să ascundă nimic și adăugă:

— Surit dispus să vă duc pe insulă, unde-i veți putea prinde pe pirați, iar șeful vă va confirma că faptele stau astfel cum v-am istorisit eu.

— Da, domnule locotenent, așa a fost! interveni Breton cu însuflețire. Sunt recunoscător soartei că acești doi domni au venit pe Insulă, căci eu singur n-aș fi putut fugi niciodată.

— E ciudat că pirații nu i-au dezarmat pe prizonieri! observă, locotenentul.

Breton povesti renghiul pe care cei doi îl jucaseră șefului bandiților și, când sfârși, George luă din nou cuvântul :

— Domnule locotenent, după cum v-am mea spus, sunt gata să vă conduc la insulă. Acolo veți putea controla adevărul spuselor mele .

— Bine, rămâneți deocamdată aici, pana vorbesc cu căpitanul nostru! zise ofițerul.

— Nu mai e nevoie, locotenent Brown, se auzi atunci un glas potolit, dinspre parapetul distrugătorului. Îl cred pe domnul acela tânăr. La ce depărtare de aici se află insula, domnule Rastow? Îmi dai voie să mă prezint: căpitan Hover.

— Socot să fie vreo douăzeci da kilometri, răspuse George. Vă mulțumesc, domnule căpitan, că-mi dați crezare. Bănuiesc însă că bandiții sunt preveniți, căci „șeful” se va fi trezit din „leșin”. De pe insulă nu pot pleca acum, dar se pot pregăti pentru un eventual atac. După cât știm noi, două drumuri duc spre interiorul insulei. Noi am venit dinspre sud, dar portul pentru corabie se află la nord. Aș propune ca o echipă, într-o barcă de salvare, să meargă spre sud, iar alta de la nord, întâlnindu-se în ascunzătoarea bandei.

— Bine, domnule Rastow, primesc propunerea d-tale, zise căpitanul. Dar în cel fel vreii dumneata să aduci la îndeplinire pianul?

— Distrugătorul nu trebuie să fie văzut de pe insulă, răspuse George; o echipă puternică va merge pe corabia asta, cu care va intra de-a dreptul în port . Dacă „șeful” o fi pus santinele acolo, voi spune, pur și simplu că suntem urmăriți de un distrugător și de aceea ne-am înapoiat. Voi da să se înțeleagă că nu vrem s-avem de-a face cu autoritățile și sunt sigur că va crede. La momentul oportun apoi, marinarii dv. vor da sa-și facă apariția Trupa de la sud va trebui s-aștepte până vom da un semnal — o rachetă sau o împușcătură — și numai atunci va putea înainta.

— Bravo, domnule Rastow, așa vom face! strigă căpitanul. Eu însumi voi veni pe corabie; d-ta, locotenent Brown, vei conduce echipa de sud. Poți să-mi indici punctul exact de unde trebuie să pătrundă locotenentul, domnule Rastow?

— Dacă permiteți, domnule căpitan, mă voi alătura eu echipei domnului locotenent, căci cunosc bine locurile, zise Jack Breton.

— Bine, în cazul acesta trebuie să izbutim! Așadar, înainte! Locotenent Brown, te înapoiezi pe distrugător, eu mă voi duce pe corabie! Câți oameni sunt acolo?

— Zece, domnule căpitan.

— Bine, e de-ajuns, l-ați și d-ta zece oameni, locotenent Brown. Veți pomi când vom trage de trei on la rând.

— Am înțeles, domnule căpitan!

Căpitanul Hover veni pe puntea corăbiei și-i întinse lui George mâna Avea figură severă, îndulcită însă de un zâmbet ciudat. Tânărul avu deodată impresia lămurită că omul acesta ghicise imediat că de persoana sa se lega o taină.

Breton se despărți de George și Petre, le făcu un semn cu ochiul și, profitând de un moment când nu erau observați, îi șopti tânărului:

— Am distrus lacătele celor două bărci de salvare, așa că le puteți da drumul pe apă când nu vă va vedea nimeni.

— Îți mulțumesc, dragă Breton, zise George recunoscător, firește că mă voi folosi de primul prilej favorabil. Rămâi cu bine!

Bucătarul se cățăără pe distrugător, apoi cele două vase se depărtară, unul de altul și corabia pomi cu viteză spre nord-vest, unde se afla insula piraților.

V FUGA

GEORGE se apropie de Uriaș și-i șopti:

— Petre, Breton a distrus lacătele cu care „șeful” a prevăzut cele două bărci de salvare. După ce vom fi debarcat pe insulă, va trebui să ne folosim de primul prilej favorabil ca să fugim. Nu cred că australienii să ne urmărească.

— Așa vom face, domnule George! zise Uriașul calm. Breton le va istorisi apoi cine suntem.

— Ce-o să se mai necăjească „șeful” când va afla! E lucru cunoscut că vestitul căpitan Farrow e foarte bogat și șeful ar fi putut renunța la cariera de pirat dacă ne-ar fi adus înapoi acasă.

— Mai bine așa domnule George. Un pirat care atacă marinari cinstiți trebuie să-și primească pedeapsa. Și zi, peste vreun ceas începe piesa Eu sunt de părere s-o ștergem de îndată ce marinarii vor fi pășit pe insulă, în felul ăsta până să observe ei fuga noastră, noi vom fi departe.

— Firește, așa m-am gândit și eu! încuviință George. Când se va lumina de ziuă trebuie să fim în apropierea insulei noastre.

Căpitanul Hover se apropie de ei, așa că fură nevoiți să-și întrerupă discuția. Australianul rămase tăcut vreo zece minute, apoi zise:

— După ce vom fi rezolvat treaba cu pirații, va trebui să-mi povestești, domnule Rastow, cum ați pornit la vânătoarea împotriva rechinului-ciocan.

Asta e într-adevăr o aventură cum rar se întâmplă. Când am auzit de ea, m-am gândit fără voie la căpitanul Farrow, care trece prin cele mai de necrezut aventuri cu submarinul său. Cred c-ai auzit de acest Farrow?

George înghiți în sec de câteva ori până să-și recapete glasul:

— Da, domnule căpitan, cred că pe omul acesta îl cunoaște oricine de prin ținuturile Pacificului.

— Se spune că în ultimul timp ar fi venit și fiul său la el, urmă Hover. Pare să fie un băiat grozav de viteaz. Cred că e cam de vârsta d-tale, domnule Rastow.

— Tot ce se poate, răspunse George fără să se tulbure.

Avea acum curajul disperării, cum s-ar zice, căci era încredințat că australianul îl recunoscuse. Trebuia însă să-și joace rolul, până i se va oferi prilej de fugă.

— Eu cred chiar că Farrow poate fi mândru de fiul său! urmă Hover. Păcat că vrednicul căpitan e urmărit de fostele Puteri aliate; noi, englezii și australienii, îl apreciem foarte mult. Aș fi bucuros dacă i-aș putea transmite cu vreo ocazie stima mea.

George se simți ca un șoarece cu care se joacă pisica. Căpitanul acesta îl recunoscuse în chip neîndoios, poate că voia să afle de la el locul unde se afla tatăl său, și cuvintele sale de admirație nu erau decât o momeală. Nu se dădu bătut însă, ci răspunse:

— Cred că asta va fi greu, domnule căpitan, deoarece probabil că Farrow nu prea are poftă să vină în atingere cu vreun reprezentant al fostei Antante.

— Cred și eu — răspunse Hover râzând —, de aceea și spuneam că aș dori să-i transmit părerea mea despre el prin altă persoană. Cine știe, poate că se va ivi odată prilejul!

Tăcu din nou și corabia își urma drumul. Atât George, cât și Petre nu prea erau în largul lor, căci amândoi simțeau nelămurit că amabilul căpitan nu aștepta decât să pună mai întâi mâna pe pirați, pentru a-i aresta pe ei apoi.

De-abia după vreo trei sferturi de ceas, Hover deschise iar discuția. Scoțând un carnet de notițe din buzunar, după cum observă lămurit George în lumina razelor de lună, întreabă liniștit:

— Cam când credeți că vom fi pe insulă, domnilor?

— Peste un sfert de ceas ajungem în fața portului, pe coasta de nord, răspunse Petre.

— Bine. Mă duc acum puțin jos să dau instrucțiuni oamenilor mei.

Spunând acestea, Hover se întoarse și se îndreptă spre deschizătura

din punte care ducea în interiorul vasului.

— Petre, cred că am dat de dracu! șopti George, după ce căpitanul se făcuse nevăzut. Mai mult ca sigur că ne-a recunoscut sau bănuiește în mod sigur că noi suntem. Ce-ar fi să dăm repede drumul unei bărci de salvare și să ștergem putina?

Urișul privi împrejur. în diferite părți ale punții stăteau patru marinari și înțelese că n-ar putea lăsa o barcă pe apă fără să fie observați. Apoi, asta ar fi fost și imposibil din cauza vitezei prea mari a corăbiei.

— Nu, domnule George — zise el —, nu e cu puțință ce vrei d-ta; trebuie s-așteptăm până vom fi pe insulă. Acolo vom găsi un prilej să fugim fără să fim observați. Uite-l că vine înapoi, căpitanul!

Hover se apropie de ei și zise încet:

— Va trebui să-mi spuneți când să se retragă cei patru marinari de pe punte. Dar cred c-o pot face chiar acum, căci nu e exclus ca cei de pe insulă să ne observe cu ochenele de noapte.

Căpitanul dădu un ordin scurt și cei patru marinari se făcură nevăzuți sub punte. Apoi îi înmână lui George o hârtie împăturită și zise:

— Domnule Rastow, te rog să predai această scrisoare adresantului. Pe de altă parte, te mai rog să citești adresa

de-abia mâine la lumina zilei. Cred că-mi vei face serviciul cerut, nu e așa?

George luă scrisoarea codindu-se și o vârî în buzunar, apoi răspunse:

— Nu știu însă, domnule căpitan, dacă-mi va fi cu putință să înmânez scrisoarea. Nu vă pot făgădui în mod sigur.

— Sunt încredințat că o vei face, răspunse Hover cu seriozitate. Nu cred să ne mai întâlnim cândva în viață, altminteri aş fi făcut rămăşag că d-ta... Ah! schimbă el brusc vorba, acolo e probabil insula, punctul acela negru spre proră?

— Adevărat, domnule căpitan, confirmă George. Când vom ajunge la marginea de nord, v-aş ruga să vă retrageţi de pe punte, ca să nu fiţi văzut de pe uscat.

— Fireşte, domnule Rastow, nu eu voi fi acela care să stric planul ăsta atât de frumos. Să-mi spui numai când va trebui s-o şterg.

Trecu un sfert de ceas, în care timp George îşi frământa necontenit mintea ce să însemne vorbele căpitanului. De vreme ce-i dăduse o scrisoare ca s-o predea adresantului, era o dovadă că n-avea intenţia să-l ia prizonier.

Sau poate că această scrisoare era adresată vreunei autorităţi australiene, căreia i se aducea la cunoştinţă că predătorul este fiul mult căutatului căpitan şi că trebuie să fie arestat pe loc? Exclus nu era, dar George nu prea credea asta, deoarece căpitanul făcea o impresie de om sincer şi binevoitor.

— Acolo e intrarea în port, zise Petre deodată. Domnul căpitan trebuie să se retragă acum.

— Bine, domnilor, nădăjduiesc că totul va decurge aşa cum aţi prevăzut dv., zise Hover prietenos. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc.

Se îndreptă spre deschizătura care ducea în interiorul vasului şi dispăru, înainte ca cei doi tovarăşi să se fi dezmeticit din uimirea pe care le-o produsese aceste cuvinte ciudate. Sunau ca un fel de rămas bun. Avea oare intenţia să nu se mai arate după ce vor fi fost arestaţi ei?

Nu mai era însă timp de gândit, căci George trebuia să coboare în sala maşinilor, ca să stea de veghe la motoare, după indicaţiile lui Petre, care rămânea la cârmă. Nu trecu mult şi Petre dădu comanda de stopare, George opri repede motorul, apoi coborî scara care ducea pe punte.

— Așa! făcu Uriășul. Acum suntem iar aici. Blestematul ăla de distrugător ne-a stricat socotelile. Să coborâm pe uscat, ce zici?

— Cred că da, zise George, cu glas tare, „șeful” ne-a făgăduit doar că nu ne va pedepsi dacă vom încerca să fugim. Și apoi, unde mai pui că-i aducem vestea că distrugătorul se află pe aproape!

— Nici nu e nevoie să mi-o mai spuneți, căci o știu și eu! se auzi în clipa aceea glasul piratului de pe țarm. E ciudat însă că nu v-ați legitimat în fața celor de pe distrugător ați fi fost salvați în orice caz.

George râse, apoi zise codindu-se:

— Ei, șefule, e un clenci la mijloc. Nu prea ne e la îndemână s-avem de-a face cu autoritățile. Cred că ne vom înțelege noi între noi. După cum îți spuneam, tatăl meu te va răsplăti împărătește dacă mă vei duce înapoi acasă.

— Despre asta vom mai sta de vorbă, deocamdată vino jos.

Petre sări cel dintâi peste parapet și se înfipse la un pas numai de pirat, care se dădu fără voie îndărăt când făptura uriașă căzu ca o săgeată drept în fața lui. Credinciosul servitor își și făurise însă planul.

El știa că „șeful” acesta trebuie făcut nevătămător înainte de toate, altminteri ar fi fost îngreunată debarcarea marinarilor, și prin asta fuga lor ar fi devenit îndoielnică.

De aceea făcuse săritura aceasta de acrobat și, fără să-i lase timp piratului să-și vină în fire, îl izbi în tâmplă cu patul revolverului, culcându-l la pământ.

George sări și el și se apropie de credinciosul său tovarăș. Se pregăteau să ne dea de știre căpitanului că poate debarca, dar în aceeași clipă ramurile tufișurilor din imediata lor apropiere foșniră.

Instinctiv, se dădură înapoi, și se aplecară cu iuțeala fulgerului; numai astfel scăpară de loviturile de cuțit ale celor doi pirați care se ascuseseră acolo. Dar bandiții — cei mai sălbatici din bandă — se năpustiră din nou asupra lor și încercară să-i atace.

Mișcările lor erau atât de repezi, ivirea lor fu atât de neașteptată, încât George și Petre nu se putură folosi de armele lor. Tânărul nu izbuti nici măcar să-și tragă pumnalul, căci uriașul său potrivnic îi apucase mâna

dreaptă strângând-o ca într-un clește și în același timp ridicase cuțitul să lovească în el.

George nu se putea aștepta la nici un ajutor din partea lui Petre, căci acesta avea și el de furcă cu dușmanul său. Și, înainte ca marinarii de pe corabie să vină, potrivnicul său l-ar fi dat gata.

Nu-i vorbă, și George apucase mâna piratului și o strângea cu toate puterile, ca să înlăture lovitura de moarte, dar, oricât ar fi fost ei de îndemânatic, față de dușmanul său nu era decât un copil. Izbuti totuși prin îndemânare să împingă în lături mâna dreaptă cu pumnalul acela amenințător, încât nici măcar nu fu zgâriat de tăișul ascuțit, apoi încercă să-și smulgă mâna dreaptă din încheștare, dar fără nici un rezultat. Dacă piratul n-ar fi fost atât de furios, de mult i-ar fi dat lovitura de moarte.

Dar pe măsură ce el se înfură, George își recăpăta sângele rece. Își dădea bine seama că viața lui atârna de un fir de păr și o singură clipă de neatenție ar fi fost de ajuns pentru a-i curma zilele. Iar acum, piratul părea să-și fi pierdut cu totul mințile de furie. Scoase un răcnet de fiară și aruncându-se asupra tânărului îl târî în desiş.

— Așteaptă, draguțule! găfâi el, o să vezi tu acu' îndată cu cine ai de-a face. Dacă n-ai vrut să mori repede, vei avea parte de o moarte înceată. Ha, ha, ha! Vino să vezi furnicile și-o să-ți placă...

George se cutremură de groază. Omul acesta trebuie să-și fi pierdut mințile din cauza furiei și a alcoolului pe care-l băuse înainte. Dovadă era râsul său sălbatic și planul îngrozitor pe care părea să-l fi făurit, adică să-l predea pe tânărul său dușman furnicilor, după ce-l va fi legat zdravăn.

Era însă un noroc că piratul scosese răcnetul acela de furie. Desigur că prin asta atrăsese atenția căpitanului Hover, care nu va întârzia să-i vină în ajutor. De asemenea, și Petre va depune acum toate eforturile ca să sfârșească repede cu potrivnicul său, căci știa în ce situație primejdioasă se afla tânărul său stăpân.

Piratul îl trăgea cu furie prin desiş. George rămase complet liniștit, nu făcea nici o încercare de împotrivire, știind că totul ar fi în zadar. În felul acesta își cruța forțele, pentru lupta hotărâtoare ce trebuia să urmeze.

Banditul îl târî cam vreo sută de metri, apoi se opri într-un luminiș, la marginea căruia George văzu

nelămurit înălțându-se mormane de mărăcini. George știa că acum era momentul hotărâtor. Piratul părea să fi obosit puțin, căci respira repede și gâfâia. Poate că voia să-și adune puterile pentru ultima efortare.

Dar tânărul i-o luă înainte. își smuci brațul drept, zvârli trupul înapoi, continuând să țină însă încheștată mâna banditului. Apoi, cu iuțeala fulgerului, trase de la brâu pumnalul Sanjei și se părea că minunata armă îi împrumuta forțe noi. Piratul răcni fioros, încercă să-și elibereze brațul drept, dar George strângea din ce în ce mai tare.

Deodată uriașul se aruncă cu toată greutatea trupului asupra lui, cu gândul să-l trântască la pământ. George prevăzuse această primejdie. Cu iuțeala fulgerului se dădu în lături. Prin mișcarea aceasta, potrivnicul său își pierdu echilibrul și asta fu de-ajuns pentru ca George să-i împlânte cuțitul între coaste.

Piratul scoase din nou un urlat înfiorător și rămase înțepenit în picioare. George continuă să-i țină brațul drept încheștat, căci se putea ca în ultima clipă săi atace cu toată puterea. Deodată banditul începu să se clatine, gemu ca un taur rănit și se prăbuși la pământ. George îi dădu drumul imediat, sări îndărăt și trase revolverul cu mâna stângă, dar nu mai era nevoie, căci uriașul începu să se zvârcolească și nu mai izbuti să se ridice, cu toate eforturile pe care le făcea.

Frunzișul din spatele său foșni, George se întoarse repede și întinse revolverul...

— Slavă Domnului! strigă Petre. Credeam că soresc prea târziu. Potrivnicul meu mi-a dat mai mult de lucru decât mi-aș fi închipuit.

— A! Acum va veni trupa de la sud — se întrerupse el, auzind trei împușcături ia rând; haide să ne întoarcem repede! Aoleu, uite-l pe căpitan!

În fruntea marinarilor, căpitanul Hover înainta spre luminiș. Zărindu-l pe George, zise cu glas vesel:

— Mă bucur din toată inima, domnule Rastow, că ai izbutit să-l dobori pe vrăjmașul acesta. Voi pune pe oamenii mei să-l ducă de aici, altminteri îl iau în primire furnicile, căroră a vrut să te dea pradă, l-am auzit vorbele, dar mi-am pierdut vremea căutându-i urma. Întoarce-te la corabie, ceilalți oameni ai mei au și apucat-o pe poteca ce duce la luminiș, după cum îmi spunea însoțitorul d-tale. Nu uita însă scrisoarea! îmi faci un mare serviciu cu asta.

Am dat ordin să se lase pe apă una din bărcile de salvare, și, te rog, să faci un ocol al insulei, ca să observi dacă se zărește distrugătorul nostru. Fii, te rog, atât de amabil!

Îi întinse mâna lui George, se înclină ușor în fața lui Petre și se îndreptă spre piratul pe care marinarii îl ridicau de jos.

Lui George îi se păru că visează. Nu se așteptase ca însuși căpitanul — de care se temuse până acum — să-i pună la îndemână puțința de a fugi.

În pas alergător, George și Petre se-ndreptară spre port. Acolo nu se vedea nici picior de marinar, în schimb una din bărcile de salvare ale corăbiei era ancorată la țărm, prevăzută cu două perechi de lopeți. Cei doi tovarăși săriră repede într-unsa, Petre o împinse spre larg, apoi începură să vâslească amândoi cu puteri unite, ieșind din golf. Când cotiră spre apus, Uriașul zise:

— Domnule George, nu cred să vedem distrugătorul. Așadar, nu-i putem comunica nimic căpitanului. Firește că trebuie să-i îndeplinim dorința

— Să mergem spre sud până-l vom vedea sau până dăm de vreo insula, dumneata ce părere ai, domnule George?

— Eu nu știu ce să zic de căpitanul ăsta, răspunse George. Tot mai stau la îndoială dacă ne-a întins numai o cursă, sau dacă... ne-a mijlocit într-adins fuga.

— Ce? Să ne fi mijlocit fuga? Nu, domnule George, asta nu pot crede în ruptul capului! strigă Uriașul. O fi înțeleș omul că noi i-am făcut un mare serviciu, căci datorită nouă i-a stârpit pe pirai.

— Eu însă sunt totuși de părere că m-a recunoscut — zise George, îngândurat. Prea era ciudat că a deschis deodată discuția despre tata și despre mine. Ce spaimă am tras!

— Parcă eu nu! zise Uriașul. Mă și vedeam într-una din celulele închisorii din Sidney. Ciudat om în orice caz căpitanul ăla, ai dreptate. Ei, acu trebuie să vedem dacă ne-a întins vreo cursă sau ne-a vrut numai binele.

Cu puteri încordate vâsliră înainte și barca porni ca o săgeată. Insula era mică și după câțva timp ajunseră pe coasta de sud. Petre își plimbă privirea în toate părțile și zise:

— Nu văd nici un distrugător, trebuie s-o luăm ceva mai spre sud-vest, poate dăm de el.

George râse, căci știa că distrugătorul se afla la răsăritul insulei. Mai vâsliră încă vreo jumătate de ceas din toate puterile, apoi Petre strigă vesel:

— Aici nu pare să fie, să mergem direct spre sud!

Apucară din nou lopețile și barca spintecă valurile liniștite. Puteau socoti că vor avea nevoie de cel puțin douăzeci de ore pentru înapoiere. Când miji de ziuă, erau atât de departe de insulă, încât cele mai perfecționate ocheane nu i-ar fi putut descoperi.

George își aminti atunci de scrisoarea pe care i-o dăduse Hover, o scoase la iveală și, citind adresa, scoase o exclamație de mirare. Adresa glăsuia:

„Domnului căpitan Farrow”

Arătându-i plicul lui Petre, acesta strigă uimit:

— Drace! Prin urmare, tot ne-a recunoscut și ne-a ajutat la fugă. Nici că se putea ceva mai frumos din partea lui, domnule George !

*

Sfârșiți de oboseală, cei doi tovarăși ajunseră în noaptea următoare la brâul de corali, îndărătul căruia se afla „Insula odihnei”. După o jumătate de ceas, Petre și George se aflau în mijlocul tovarășilor lor și-și istoriseau pățaniile. Căpitanul Farrow uită de supărarea lui și părea din ce în ce mai mândru de isprava fiului. Entuziasmul său atinse culmea când citi scrisoarea căpitanului australian.

Acesta își exprima admirația față de el și cu deosebire față de George. Încheia cu urarea ca Dumnezeu să-i dăruiască încă mulți ani tatălui și fiului, spre binele semenilor lor.

— Ei, George — zise doctorul Bertram râzând, după ce tânărul sfârși de povestit —, când vrei să mai prinzi un rechin-ciocan?

— Să mă mai gândesc un pic, răspunse George râzând și el.

Sfârșitul volumului: RECHINUL URIAȘ

TITLURILE NUMERELOR 11 – 22

- 11. PROFESORUL BARNER**
- 12. CASTELUL DIN MARE**
- 13. TAINA CHINEZULUI**
- 14. JONCA ENIGMATICĂ**
- 15. MONSTRUL SFÎNT**
- 16. SATUL GROAZEI**
- 17. DEMONUL FLUVIULUI**
- 18. DESCOPERIREA DOCTORULUI JELLOT**
- 19. PIRAȚII CRUCII**
- 20. CORABIA-FANTOMĂ**
- 21. CĂLĂREȚUL VALURILOR**
- 22. GIONII DIN ȘUMATRA**

Lei 100,-

